

"Я вистояв, хоча вмерти міг сотні разів", - стверджує Мирослав Симчич. Йому, сотенному УПА на псевдо "Кривоніс", 5 січня виповнюється 87 років. Мирослав Симчич у січні 1945 разом зі своєю сотнею розгромив цілу каральну дивізію НКВД. Ось, що він згадує про ту битву.

— Залізна дисципліна, зразковий вишкіл, виняткова жертвовність і глибокий патріотизм українських вояків посприяли тому, що за короткий час утворилася високобоездатна Українська Повстанська армія, яка успішно воювала з німцями, мадярами та більшовиками. Лише в нашій Коломийській окрузі з кінця липня до кінця грудня 1944—го було організовано й вишколено 16 сотень — у середньому по 200 вояків кожна.

Енкаведисти, котрі розслідували порушену проти мене кримінальну справу, довели, посилаючись на різні свідчення, мою участь у 42 боях та рейдах. Насправді їх було значно більше. Та наймасштабніший бій відбувся у січні 1945—го. Відразу після Різдва Христового каральні частини НКВС увійшли в Космач — село, яке вони називали «бандерівською столицею» (там розташовувалася повстанська лікарня, пекарня та інші важливі об'єкти життєзабезпечення УПА). Аби не наражати мирне населення на небезпеку, ми відійшли в гори. Не зустрівши опору, «червонопогонники» почали грабувати місцевих жителів і гвалтувати жінок. Тоді наші відділи оточили село, і почався кровопролитний бій, що не стихав майже упродовж трьох діб. Наша розвідка перехопила радіограму, передану оточеними до Станіслава, у штаб дивізії НКВС: надайте допомогу, бо нам загрожує абсолютне знищення.

Аби самим не потрапити між двох вогнів, наші командири вирішили зробити засідки на всіх чотирьох напрямках, що вели в Космач. Мені випало командувати Березівською сотнею (наш сотенний Мороз перед тим зазнав важкого поранення в бою з прикордонним батальйоном біля села Шепіт).

Ми зробили засідку між горами, за три—чотири кілометри від Рушора. Замаскували стрільців у снігу та між невисокими чагарниками. Утворився так званий мішок. На озброєнні ми мали 22 кулемети, міномет, мадярську бронейку, кілька десятків автоматів та карабіни. Аж через довгих годин шість почувся гуркіт машин. Перший студебекер (їх згодом нарахували понад півтора десятка) із солдатами зупинився перед розібраним нами напередодні дерев'яним мостом. До чорної «емки», що рухалася в середині колони, від машин почали збігатися молодші командири. Потім енкаведисти зістрибнули з машин, мабуть, для пішого маршу. Я дав команду: «Вогонь»...

У розпал бою розривна куля влучила мені в руку. Певний час приховував поранення, міцно перев'язавши знизу рукав кожуха, та відчував, що рукав розбухає від крові. А потім, як тепер бачу, в очах замиготіли якісь зорі, і я знепритомнів...

Про справжні втрати чужинців і загибель командира каральної експедиції дізнався лише в 1968 році, після другого арешту, з розповідей слідчих КДБ. Отже, на полі бою біля Рушора полягло 375 енкаведистів, ще півсотні померли від поранень у шпиталях.. Там же знайшов безславний кінець і командир дивізії генерал Микола Дергачов. До війни він служив в охороні Кремля, під час фінського конфлікту удостоївся звання героя Радянського Союзу, брав участь у депортаціях кримських татар, інгушів та чеченців. Після Кавказу його дивізію перекинули на Прикарпаття для знищення українського національно-визвольного руху.

І СЛАВА НАША ЙДЕ ПЕРЕД НАМИ, І ВІДКРИВАЄ НАМ БРАМИ МІСТ! (Великий Князь Київський Святослав Завойовник)

32 роки провів Мирослав Симчич за тюремними ґратами (його тричі ув'язнювали, востаннє він вийшов на волю під час горбачовської перебудови). І поважному віці Кривоніс продовжує боротьбу, своїм авторитетом впливає на формування громадської думки:

- Українців наново намагаються роз'єднати. Нам, як ніколи, варто єднатися в моноліт», - висловлює занепокоєння роздробленістю напередодні виборів Президента українських патріотичних сил сотенний УПА Мирослав Симчич (Кривоніс) у своєму виступі на Урочистому Вечері «Лицарі Волі», який відбувся в Києві 25 жовтня.

Пригадуючи свою участь у визвольній боротьбі у лавах УПА, М. Симчич проводить аналогії між нинішньою ситуацією в Україні та тією, що мала місце у 20-40-х рр. ХХ ст., коли українські сили, які декларували себе як державницькі, самостійницькі, взаємно поборювали одна одну, чим користалися вороги України.

«Нинішня ситуація в Україні, може, така ж погана, як і тоді. Але ми, як і тоді, є розколотими і понад усе потребуємо об'єднання. І об'єднання це, на мою думку, мусить проходити довкола людини, котра має Україну в серці, Бога в душі. Власне, такою людиною є Президент України Віктор Ющенко! Підтримаймо ж його!».